

понуде да их откупимо, и ми то учинимо, и тако наши људи буду отпуштени с објавом да је то била воља султанова.

Ми би и за то били захвални кад би само знали да је тако господар заповедио. Али ми знамо да је то воља наших угњетача, а не царска.

Други зулум пашин у овоме је. Једном он дође у село Матејевци, и ми га дочекамо како смо боље могли. До по ноћи је пијо, а после подигне вику и пође тражити цуре које ће да му певају и играју. Залуд смо му казивали, да су деца наша на раду и да ноћивају у пољу. Он нам почне смрћу претити ако му не доведемо цуре. Како му нисмо могли учинити по вољи то се разбегнемо куд који, и више му се нисмо смели јавити. А он видећи да нема девојака љутит остави вечеру и врати се у Ниш, а своје субаше напусти да силују наше жене. Ако је муж чувао и бранио своју жену, онда му је паша шиљао своје слуге који су га одвлачили у варош где су га с разапетим рукама на дрво водили по пијаци, да то раја види па да не брани своје жене, сестре и кћери, а сваки Турчин може с њима радити по својој вољи.

Кад су наши Турци, а особито Албанци разабрали пашине намере, онда гомила око 100 душа пођу по селима и почну их палити, као што су то учинили у селу Страшини где су више од 28 кућа сагорели, а жену и децу у самим кошуљама оставили да у пољу живе. Кад се ми жалисмо паши, он нам одговори да ће извидити ствар, а кад после а оно опет бива као и пре.

По кадкад се варошки Турци заваде међу собом и бајаги стану пуцати једно на друго; али они пуцају на хришћане и убијају их као скотове. На нашу жалбу, паша нам тражи сведоџбе. Ми се позивамо на хришћане, а он тражи од нас два Турчина.

Тако су један пут Турци на сред пујаце отели жену од мужа и повели да је потурче. И премда је жена викала за помоћ бога ради, говорећи да она неће да буде Туркиња и да има свога мужа, опет зато није смео нико да јој приђе у помоћ. Само њезина сестра која се ту десила приђе, али Турчин јој по-